



Λκ 2,22- 40

Ἡ Ὑπαπαντή τοῦ Χριστοῦ

Σήμερα θά ἐπισκεφτοῦμε γιά μιὰ ἀκόμη φορά τήν Ἱερουσαλήμ, τόν μεγαλόπρεπο **Ναό** της. Στίς πολλές αὐλές του καθημερινά κινεῖται πολὺς κόσμος. Εὐσεβεῖς Ἰουδαῖοι ἔρχονται νά προσευχηθοῦν καί νά προσφέρουν τίς θυσίες πού ὀρίζει ὁ **μωσαϊκός νόμος**.

«Θεέ μου, σ' εὐχαριστῶ!», ἀκούγεται συγκινημένη μιὰ φωνή. «Τώρα πιά μπορῶ νά πεθάνω εἰρηνικά, γιατί -ὅπως μοῦ τό ὑποσχέθηκες- εἶδαν τά μάτια μου τή σωτηρία πού ἐτοίμασες γιά ὅλους τοὺς λαούς!».

Ποιός ἀναφωνεῖ αὐτά τά λόγια; Τί νά σημαίνουν ἄραγε; Ἕνας γέροντας μιλά. Στέκεται μέ συγκίνηση μπροστά σέ μιὰ νεαρή μητέρα, πού μόλις μπῆκε στόν Ναό κρατώντας στήν ἀγκαλιά τό νεογέννητο βρέφος της. Ἦρθε γιά νά προσφέρει τήν καθορισμένη θυσία γιά τήν ἴδια καί γιά τό παιδί της, πού εἶναι σαράντα ἡμερῶν. Κάθε Ἰουδαία μητέρα, σαράντα μέρες μετά τή γέννηση τοῦ πρωτότοκου γιοῦ της, πρόσφερε στόν Ναό θυσία· συνήθως **ἓνα ζευγάρι τρυγόνια ἢ δύο μικρά περιστέρια**.

Αὐτή τή μητέρα ὅμως τή σταματᾷ ὁ σεβάσμιος γέροντας. Παίρνει στήν ἀγκαλιά του τό βρέφος της καί ξεσπᾷ σέ δοξολογία καί εὐχα-

ριστία πρὸς τὸν Θεό. Τὸν ἀκούει ἡ μητέρα μὲ προσοχή, μὲ θαυμασμό. Κλείνει μὲς στὴν καρδιά της ὅλα ὅσα λέγονται γιὰ τὸ παιδί πού ἔφερε πρὶν λίγες μέρες στὸν κόσμο.

Ποιά εἶναι ἡ νεαρή μητέρα καὶ ποιό τὸ μικρό της βρέφος; **Ἡ Παναγία μας καὶ ὁ Ἰησοῦς στὴν ἀγκαλιά της σαράντα ἡμερῶν.** Καὶ ὁ γέροντας ποιός εἶναι; Εἶναι ὁ **Συμεών**, ἓνας ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ἓνας εὐσεβὴς Ἰουδαῖος. Στὴν καθαρὴ του καρδιά ἀναπαύονταν τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο. Κάθε μέρα μελετοῦσε μὲ προσοχή τὴν Παλαιά Διαθήκη. Ἀγωνιζόταν σὴν ζωὴ του νὰ τηρεῖ τὸν Νόμο τοῦ Θεοῦ καὶ περίμενε μὲ λαχτάρᾳ νὰ πραγματοποιηθοῦν ὅσα εἶπαν οἱ προφῆτες γιὰ τὸν Μεσσία, γιὰ τὸν Σωτῆρα πού ὅλοι περίμεναν. Ἦταν τόση **ἡ λαχτάρᾳ του γιὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Μεσσία**, πού ὁ Θεὸς τοῦ ἀποκάλυψε ὅτι ἔφτασε ὁ καιρὸς νὰ ἐκπληρωθοῦν οἱ προφητεῖες. Τοῦ ἔδωσε μάλιστα μιὰ γλυκεῖα ὑπόσχεση, ὅτι δέν θὰ πεθάνει πρὶν δεῖ τὸν Μεσσία.

Καὶ περίμενε ὁ Συμεών, περίμενε μὲ ἀπερίγραπτη λαχτάρᾳ· πότε νὰ ῥθει αὐτὴ ἡ στιγμή, νὰ δεῖ μὲ τὰ μάτια του τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου! Ἄλλο τίποτε δέν ἤθελε. Αὐτὴ ἦταν ἡ πιὸ μεγάλη του ἐπιθυμία: Νὰ δεῖ τὸν Χριστό, κι ἔπειτα ἄς κλείσει μιὰ γιὰ πάντα τὰ μάτια του!

Ἐκείνη τὴ μέρα **τὸν φώτισε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα νὰ πάει στὸν Ναό.** Μόλις βλέπει τὴν Παρθένο Μαρία μὲ τὸν μικρὸ Ἰησοῦ στὴν ἀγκαλιά της σκιρτᾷ ἡ καρδιά του. Δέν ἔχει καμία ἀμφιβολία. Τὸν βεβαιώνει τὸ Ἅγιο Πνεῦμα· **αὐτὸ τὸ βρέφος εἶναι ὁ λυτρωτὴς πού περίμεναν τόσους αἰῶνες!** Πλησιάζει τὴν ἁγία μητέρα καὶ παίρνει μὲ δέος τὸ παιδί στὴν ἀγκαλιά του. Μεγάλη, ἱερὴ στιγμή! Πῶς νὰ ἐκφράσει τὴν εὐτυχία του; Ποιὸς μπορεῖ νὰ τὴ μετρήσει;

Συγκλονισμένος δοξάζει τὸν Θεό κι ἔπειτα στρέφεται στὴν Παναγία μας καὶ προφητεύει: **«Αὐτὸ τὸ παιδί θὰ χωρίσει τοὺς ἀνθρώπους σὲ δύο παρατάξεις».** Ἄλλοι, δηλαδή, θὰ ἀγαποῦν τὸν Ἰησοῦ, θὰ Τὸν λατρεύουν καὶ θὰ σωθοῦν, ἐνῶ ἄλλοι θὰ Τὸν μισοῦν, θὰ Τὸν πολεμοῦν καὶ θὰ χαθοῦν. **«Καὶ τὴ δική σου καρδιά θὰ τὴ δια-**

περάσει ρομφαία». Πραγματικά, σάν ρομφαία, σάν κοφτερό σπαθί ἔνιωσε ἡ Παναγία μας τόν πόνο νά τρυπᾷ τήν καρδιά της, ὅταν εἶδε τόν Υἱό της πάνω στόν Σταυρό.

Ἡ συνάντηση τοῦ Συμεών μέ τόν σωτήρα Χριστό στή γλῶσσα τῆς Ἐκκλησίας μας ὀνομάζεται «**Ὑπαπαντή**» (= προϋπάντηση) καί τή γιορτάζουμε κάθε χρόνο στίς **2 Φεβρουαρίου**.

Γιορτάζει ἡ μητέρα

Τό γεγονός ὅτι ἡ Παναγία μας πῆρε τόν Ἰησοῦ σαράντα ἡμερῶν καί Τόν ὀδήγησε στόν Ναό σᾶς θυμίζει, παιδιά, κάτι πού γίνεται καί στή δική μας ἐποχή; Οἱ χριστιανές μητέρες, σαράντα μέρες μετά τή γέννηση τοῦ παιδιοῦ, τό φέρνουν στόν ναό, γιά νά διαβάσει ὁ ἱερέας στή μητέρα καί στό παιδί μιά εὐχή, δηλαδή μιά σχετική προσευχή. Αὐτό τό γεγονός ὀνομάζεται **σαραντισμός**. Σ' ὅλους μας ἔγινε σαραντισμός ὅταν ἤμασταν βρέφη. Εἶναι ἓνα χριστιανικό ἔθιμο πού «κρατάει» ἀπό τήν ἐποχή τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

Ἡ κίνηση αὐτή τῆς μητέρας, νά ὀδηγεῖ τό παιδί της στόν ναό, δείχνει τήν εὐγνωμοσύνη της στόν Θεό γιά τό παιδί πού τῆς χάρισε καί τήν ἐπιθυμία της κι αὐτή μέ τή σειρά της νά Τοῦ τό χαρίσει. Εὐχαριστεῖ, δηλαδή, τόν Θεό γιά τό δῶρο τῆς ἀγάπης Του καί τό παραδίδει μέ ἐμπιστοσύνη στήν προστασία Του.

Ἡ μητέρα μας, λοιπόν, ὅταν ἤμασταν σαράντα ἡμερῶν, μᾶς πῆγε στόν ναό καί μᾶς ἐμπιστεύθηκε στόν Θεό. Καί μόνο γι' αὐτό τό δῶρο πού μᾶς ἔκανε, τῆς χρωστοῦμε, παιδιά, μεγάλη εὐγνωμοσύνη. Σκεφτεῖτε τώρα καί πόσα ἄλλα μᾶς ἔχει προσφέρει ἀπό τότε πού μᾶς ἔτρεφε μέ τό μητρικό της γάλα μέχρι σήμερα!

Πολύ σοφά, λοιπόν, ἡ Ἐκκλησία μας, καθιέρωσε μία μέρα κάθε χρόνο νά γιορτάζεται ἡ μητέρα. Κι ἐπειδὴ πρότυπο γιά ὅλες τίς μητέρες εἶναι ἡ καλή μας Παναγία, ἡ γιορτή τῆς χριστιανῆς μητέρας

ορίστηκε τήν ημέρα τῆς Ὑπαπαντῆς. Στίς **2 Φεβρουαρίου τιμοῦμε τήν Παναγία μας**, πού ὁδήγησε τόν μικρό Ἰησοῦ στόν Ναό, ἀλλά **καί κάθε χριστιανή μητέρα.**

Τί δῶρο θά μπορούσαμε νά κάνουμε στή μητέρα μας πού γιορτάζει αὐτές τίς μέρες; Νά μπορούσαμε νά βροῦμε κάποια δῶρα πού νά μήν μαραίνονται, νά μή χαλᾶνε, ν' ἀντέχουν στόν χρόνο!

(Εμφανίζουμε ἕνα ἕνα τά δῶρα, ὅπως παρουσιάζονται στό ἐποπικό ὑλικό).

ΥΠΑΚΟΗ: Ἀκριβό δῶρο! Μοῦ στοιχίζει κάποιες φορές νά μήν κάνω αὐτό πού ἐγώ θέλω ἀλλά νά ὑπακούω στή μητέρα μου. Καταλαβαίνω ὅμως ὅτι ἀπό ἀγάπη, γιά τό καλό μου ζητᾷ νά τήν ὑπακούω. Γιατί, λοιπόν, νά τή στεναχωρῶ; Ἡ ὑπακοή εἶναι γι' αὐτήν τό ὠραιότερο δῶρο!

ΠΡΟΘΥΜΙΑ: Μπορῶ νά προσφέρω στή μητέρα μου τήν προθυμία μου γιά ὁποιαδήποτε ἐξυπηρέτηση καί βοήθεια· στά ψώνια, στήν καθαριότητα τοῦ σπιτιοῦ, ἀπασχολώντας τά μικρότερα ἀδέρφια μου... Θά νιώθω κι ἐγώ μιᾷ ἰδιαίτερη χαρά, ἂν ἀναλαμβάνω πρόθυμα στό σπίτι κάποιες ὑπευθυνότητες καί δέν τήν ἀφήνω νά φροντίζει γιά ὅλα μόνη της!

ΣΕΒΑΣΜΟΣ: Ἀπό τόν τρόπο πού τῆς μιλῶ φαίνεται ἂν τῆς προσφέρω αὐτό τό δῶρο. Ὑπάρχουν δυστυχῶς παιδιά πού μιλοῦν μέ αὐθάδεια στή μητέρα τους, πού δέν διστάζουν ἀκόμη καί νά τήν προσβάλουν! Ὁ Θεός θέλει νά τιμῶ τή μητέρα μου καί μέ τά λόγια μου καί μέ ὅλη μου τή συμπεριφορά.

ΕΥΤΝΩΜΟΣΥΝΗ: Χαρίζω στή μητέρα μου τή μικρή λεξούλα «εὐ-χαριστῶ», πού ἔχει τόσο ὑπέροχο ἄρωμα; Μερικές φορές συνηθίζουμε κάποια πράγματα καί δέν τά ἀξιολογοῦμε. Θυμηθεῖτε ἐκείνη τή μέρα πού ἡ μητέρα σας ἦταν ἄρρωστη στό κρεβάτι. Πόσα πράγματα στερηθήκατε! Γιά τίς τόσες φροντίδες καί περιποιήσεις πού καθημερινά προσφέρει, σι' ἀλήθεια, πόσα «εὐχαριστῶ» ἀκούει;

ΚΑΤΑΝΟΗΣΗ: Νά τήν καταλαβαίνω, νά τή νιώθω, όταν εἶναι κουρασμένη, όταν βρίσκεται σέ ἔνταση γιατί ἔχει πολλές δουλειές νά κάνει ἢ γιατί ἔχει πολλές ἀγωνίες... Νά συγχωρῶ καί κάποιο λάθος πού ἴσως ἔκανε, κι ὅχι νά σέκομαι ἀπέναντί της αὐστηρός κριτής! Κι ἀκόμη νά βάζω «φρένο» στίς ἀπαιτήσεις μου. Τή σεναχωρῶ, όταν ἀπαιτῶ νά μοῦ πάρει κάτι πού θέλω καί δέν κατανοῶ τή δυσκολία της.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ: Εὐτυχισμένες οἱ μητέρες πού παίρνουν αὐτό τό δῶρο ἀπό τά παιδιά τους! Κάθε μέρα νά προσεύχομαι γιά τή μητέρα μου! Νά παρακαλῶ τόν Θεό νά τή φωτίζει, νά τή στηρίζει, νά τή δυναμώνει μέσα στίς δυσκολίες καί τά προβλήματα αὐτῆς τῆς ζωῆς.

ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗ: Ὑπάρχουν μητέρες πού εὐγνωμονοῦν τά παιδιά τους καί ὁμολογοῦν: «Εἰγώ ἔφερα τό παιδί μου στόν κόσμο, ἀλλά αὐτό μ' ἔφερε κοντά στόν Θεό!». Πολλά παιδιά ὁδήγησαν τή μητέρα τους στήν Ἐκκλησία, τῆς ἔμαθαν νά κάνει σωστά τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ, τήν παρακίνησαν ν' ἀρχίσει νά διαβάζει τήν Ἀγία Γραφή! Κάποια παιδιά ἔχουν τήν ἅγια συνήθεια νά μεταφέρουν στή μητέρα τους ὅσα ὁμορφα ἀκοῦν στό κατηχητικό τους! Κάποια ἄλλα συγκίνησαν τή μητέρα τους μέ τό παράδειγμά τους καί θέλησε κι αὐτή ν' ἀρχίσει νά ἐκκλησιάζεται, νά νηστεύει, νά ἐξομολογεῖται, νά γίνει πιό συνειδητή χριστιανή.

Νά, δῶρα πού δέν μαραίνονται καί δέν χαλοῦν μέσα στόν χρόνο. Πολύτιμα δῶρα, πού δείχνουν ἀληθινή ἀγάπη. Δέν ἀρκεῖ νά λέω: «Μαμά, σ' ἀγαπῶ». Ὅλη μου ἡ συμπεριφορά δείχνει ἄν τήν ἀγαπῶ. Ἄν τῆς πηγαίνω λουλούδια, ἀλλά δέν τήν ὑπακούω... Ἄν τῆς κάνω δῶρα, ἀλλά τῆς λέω ψέματα... Ἄν τῆς γράφω κάρτες, ἀλλά δέν φροντίζω νά τήν ξεκουράζω, τότε νομίζω πρέπει νά βάλω ἐρωτηματικά στήν ἀγάπη μου.

Ἄς χαρίσουμε, παιδιά, φέτος στή μητέρα μας σάν τό πιό ἐκλεκτό δῶρο τόν καλύτερό μας ἑαυτό!

Τόν Θεό γιά τή μητέρα εὐχαριστῶ.
Καί δῶρο τῆς προσφέρω ἐκλεκτό,
σάν λουλούδι εὐωδιαστό,
τόν καλό μου ἑαυτό.

ΕΠΟΠΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ



1. «Δῶρα γιά τή μητέρα»: ὕλικό γιά προβολή-ἐκτύπωση.
2. Κατασκευές: α) Καθρέφτης β) Κάρτα.
3. Ὑλικό γιά ἐορταστική ἐκδήλωση ἀφιερωμένη στή μητέρα.
4. Ἐνθύμιο.